

A NEW YORK TIMES BESTSELLERÍRÓNÓJE

LISA
KLEYPAS

A pártfogó

TRAVIS TESTVÉREK 4/1

GABO

ELSŐ FEJEZET

Az apám meghalt egy fúrótorony-balesetben, amikor négyéves voltam. Apu még csak nem is olajmunkás volt. A cég embereként öltönyt és nyakkendő-t viselt, amikor a termelést és a fúrótoronyokat ment ellenőrizni. De egy nap megbotlott a padlózat repedésében, és huszonöt métert zuhant a lenti padlóra. A nyakát szegte, és azonnal meghalt.

Sokáig tartott, míg megértettem, hogy apu soha többé nem jön vissza. Hónapokig ültem a Houstontól nyugatra fekvő Katyben lévő házunk ablakánál. Néha kiálltam a kocsifeljáró végébe, és megnéztem minden egyes elhaladó autót. Nem számított, hányszor mondta el anyu, hogy ne várjam, nem adtam fel. Azt hiszem, azt reméltem, hogy pusztán az akaratom erejével elérem, hogy megjelenjen.

Csak maroknyi emlékem van az apámról, azok is inkább benyomások. Néhányszor biztosan meglovagoltatott a vállán... emlékszem, milyen kemény volt a mellkasa a vádlim alatt, az élményre, ahogy magasan a levegőben ringatózom, miközben ő keményen tartja a bokám. És a hajára, a rétegesen nyírt, fényes fekete fürtök durva tapintására az ujjaim alatt. Szinte a hangját is hallom, ahogy az *Arriba del Cielót*

énekli, egy mexikói altatódalt, amelytől mindig szépeket álmodtam.

A fésülködőasztalomon van egy bekeretezett fotóm apuról, az egyetlen, amim maradt. Westerninget visel rajta, elől gyűrt farmert és bőrvet akkora ezüst és türkiz csattal, mint egy kistányér. A szája sarkában apró mosoly bujkál, és mosolygödröcske bontja meg napbarnított arcának simaságát. Azt mondják, okos ember volt, romantikus és szorgalmas, akinek nagy céljai voltak az életben. Hiszek benne, hogy valóra is váltotta volna őket, ha több évet juttat neki a sors. Nem sokat tudok az apámról, de abban biztos vagyok, hogy szeretett. Ez még ezekből az apró emlékmorzásából is érződik.

Anyu sohasem talált olyan férfit, aki az apu helyére léphetett volna. Vagy hogy pontosabban fogalmazzak, nagyon is sokat talált. De egyikük sem maradt túl sokáig. Gyönyörű nő volt, ha nem is boldog, és sohasem okozott gondot neki, hogy férfit találjon. Az azonban, hogy meg is tartsa, már más kérdés. Mire tizenhárom éves lettem, anyu annyi férfin volt túl, hogy számon sem tudtam tartani. Megkönnyebbülés volt, amikor végre talált valakit, akiről úgy vélte, hogy mellette meg tud maradni egy ideig.

Megegyeztek, hogy a texasi Welcome-ba költözünk, nem messze attól a helytől, ahol a férfi nevelkedett. Mint kiderült, Welcome volt az a hely, ahol mindent elvesztettem, és mindent elnyertem. Welcome volt az a hely, ahol az életem az egyik vágányról áttért egy másikra, és olyan helyekre irányított, ahová eszembe sem jutott volna menni.

A lakókocsiparkban töltött első napon végigsétáltam a zongorabillentyű-szerűen felállított lakókocsisorok közti egyik zsákutcán. A lakópark nem volt más, mint zsákutcák

piszkos hálózata, az egyik szélén egy újonnan épített körúttal, amely megkerülte a bal oldalát. Mindegyik lakókocsi a saját betontalapatán állt, és alumínium- vagy fémvaskorlát vette körül. Néhány előtt apró udvar volt, ahol a hőség miatt megbarnult virágú, megkérgesedett szárú selyemmirtusz küzdött a túlélésért.

A délutáni nap kerek és fehér volt, mintha csak papírtányért ragasztottak volna fel az égre. Úgy tűnt, mintha alulról ugyanolyan erővel sugározna, mint odafentről, látható hőhullámokban verődve vissza a kiszáradt talajról. Az idő ólomlábakon járt Welcome-ban, ahol az emberek úgy vélték, semmi sem éri meg a fáradságot, amit sietve kell csinálni. A kutyák és a macskák a nap nagy részét átaludták a forró árnyékokban, csak néha emelve fel a fejüket, hogy pár csepp langymeleg vizet lefetyeljenek a vízcsapnál. Még a legyek is lassan repültek.

Egy csekket tartalmazó boríték zizegett a levágott szárú farmerom zsebében. Anya megkért, hogy vigyem el Mr. Louis Sadleknek, a Bluebonnet Ranch vezetőjének, aki a lakókocsipark bejáratánál lakott egy vörös téglás házban.

A lábam puhára főtt a cipőben, ahogy a töredezett aszfalton ballagtam. Megláttam két idősebb fiút, akik laza, nyugodt tartással ácsorogtak egy tinilánnyal. A lány hosszú copfban viselte szőke haját, a homlokába fésült frufrut hajlakkal rögzítette. Napbarnított bőrét nagyrészt szabadon hagyta a kurta rövidnadrág és az apró, lila bikinitop, ami megmagyarázta, a fiúk miért szenteltek neki akkora figyelmet.

Az egyik fiú rövidnadrágot és trikót viselt, míg a másikon, a sötét hajún kopott Wrangler és Roper csizma volt, amelyet vastagon borított a piszkos. Fél lábára nehezdedve

állt, egyik hüvelykujját a farmerzsebbe akasztotta, míg másik kezével hevesen gesztikulált beszéd közben.

Volt valami feltűnő a karcsú, sovány alakban, a kemény arcélben. A belőle sugárzó életerő szinte mellbe vágta az embert abban a hőségtől eltunyult környezetben.

Bár a texasiak, legyenek bármilyen korúak, természettől fogva közvetlenek, és habozás nélkül odaköszönnek az idegeneknek, nyilvánvaló volt, hogy észrevétlenül elsétálhatok mellettük. Ez így meg is felelt nekem.

De amikor halkan elballagtam mellettük az út másik oldalán, hirtelen mozgás és harsány hang riasztott meg. Hát-rahököltem, ahogy két, dühösnek látszó pitbull iramodott felém. Sohasem féltem a kutyáktól, de ez a kettő láthatóan ölteni készült.

Az ösztöneimnek engedelmeskedve sarkon pördültem, hogy elmeneküljek. Ezeréves tornacipőm simára kopott talpa megcsúszott egy kövön, a lábam kiszaladt alólam, és négykézlábra estem. Felsikoltottam, és a karommal eltakartam a fejem, azt várva, hogy a kutyák rögtön ízekre szagatnak. De dühös hang csattant a fejem fölött, és fogak helyett erős kéz szorítását éreztem magamon.

Felkiáltottam, és ahogy megfordultam, egyenesen a sötét hajú fiú arcába néztem. Gyorsan végigmért, aztán megfordult, és ismét a kutyákra kiabált. Azok hátráltak néhány métert, ijesztő ugatásuk duzzogó morgássá szelődött.

– Gyerünk, a fenébe is! – dörrent rájuk a fiú. – Vonszoljaatok haza a hátsótokat, és ne ijesztgessétek az embereket, ti szánalmas szá... – Észbekapott, és gyorsan rám pillantott.

A pitbullok elcsendesedtek, és meglepő hangulatváltással hátráltak, rózsaszín nyelvük félig felpöndörödött szalagként lógott a szájukból.

A megmentőm utálkozva nézte őket, miközben odaszólt a trikós fiúnak.

– Pete, vidd vissza a kutyákat Miss Marvához.

– Maguktól is hazatalálnak – tiltakozott a fiú, mert nem szívesen hagyta volna ott a bikinifelsős lányt.

– Vidd vissza őket – hangzott a megfellebbezhetetlen utasítás –, és mondd meg Marvának, hogy ne hagyja folyton nyitva azt az átkozott kaput.

A beszélgetés alatt lenéztem, és láttam, hogy a térdem lehorzsolódott, és telement piszokkal. Kínos zavarom teljessé vált, amikor a sok elmúltával kitört belőlem a sírás. Minél erősebben próbáltam lenyelni a torkomat fojtogató gombócot, annál erősebben zokogtam. Könnyek patakzottak a nagy, műanyag keretes szemüvegem mögül.

– Ó, az isten szerelmére... – hallottam a trikós fiú morgását. Hatalmas sóhajjal a kutyákhoz ment, és nyakon ragadta őket. – Gyertek, ti bajkeverők.

A kutyák engedelmesen vele tartottak, okosan a két oldalán ügetve, mintha kutyakiállításon parádéznanak.

A sötét hajú fiú ismét felém fordult.

– Jól van, na... minden rendben. Ne sírj, kedves. – Vörös zsebkendőt vett elő a hátsó zsebéből, és törölgetni kezdte az arcomat. Ügyesen felitatta a könnyeimet, megtörölte az orromat, majd rám szólt, hogy fújjak. A zsebkendőnek csípős, férfiverejtékszaga volt, és szorosan az orromra tapadt. Akkoriban minden férfinál vagy fiúnál, legyen bármilyen korú, volt egy vörös zsebkendő a farmerzsebbe gyűrve. Láttam már szűrőnek használni, kávéfilternek, porvédő maszknak és egyszer rögtönzött gyerekpelenkának.

– Soha ne szaladj így el a kutyák elől. – A fiú visszagyűrte a zsebkendőt a hátsó zsebébe. – Bármennyire megijedsz is.

Csak nézz félre, és jó lassan menj tovább, érted? És kiáltsd azt, hogy „ne”, de hangosan, mintha komolyan gondolnád.

Szipogva bólíntottam, és az arcát néztem. A széles szája mosolyra húzódott, amitől görcsbe rándult a gyomrom, és a lábujjaim begörcbültek a tornacipőben.

Csak milliméterek választották el attól, hogy igazán jóképű legyen. A vonásai túl nyersek és nyíltak voltak, az orrnyerge pedig görbe, mintha egyszer eltört volna. De a mosolya perzselt, és kék szeme még világosabbnak tűnt a nap fényében és a napbarnított arcbőr sötétjében. Sötét haja fénylett, mint a nyérc szőre.

– Azoktól a kutyáktól nincs miért félned – mondta. – Nagy csirkefogók, de amennyire tudom, eddig még senkit sem haraptak meg. Tessék, fogd meg a kezem.

Ahogy segített talpra állni, a térdem égni kezdett. De alig éreztem a fájdalmat, annyira lefoglalt a hevesen dobogó szívem. A fiú szorítása erős volt, az ujjai szárazak és melegek.

– Hol laksz? – kérdezte. – Most költöztetek a körút új lakókocsijába?

– Aha. – Letöröltem egy kóbor könnycseppet az államról.

– Hardy... – A szőke lány hangja csábítón csengett. – Jól van már az a lány. Kísérj haza. Szeretnék mutatni valamit a szobámban.

Hardy. Szóval így hívják. Nem fordult el tőlem, élénk tekintete a földet pásztázta. Talán jó is, hogy a lány nem látta a szája szögletében bujkáló fanyar mosolyt. Úgy tűnt, nagyon is jó elképzelései vannak arról, mit akar a lány mutatni.

– Nem tehetem – mondta vidáman. – Vigyáznom kell erre a kicsire.

Nem tetszett, hogy úgy beszél rólam, mintha totyogó kisbaba lennék, de elégedetlenségemet nyomban elsöpörte a diadalérzés, hogy Hardy engem választott a szőke lány helyett. Bár el sem tudtam képzelni, hogyan hagyhatta ki a lehetőséget, hogy a lánnyal tartson.

Nem voltam csúnyácska gyerek, de olyan sem, akiből sokat kinéznek. Mexikói apámtól sötét hajat örököltem, sűrű szemöldököt, és kétszer akkora száját, mint amekkorának lennie kellett volna. Anyutól a sovány testalkatomat és a világos színű szememet kaptam, de nem olyan tiszta tengerzöldet, mint az övé, hanem mogyoróbarnát. Sokszor vágyódtam arra, hogy nekem is anyuhoz hasonló elefántcsontszínű bőröm és szőke hajam legyen, de apu sötét színei győztek.

Az sem segített túl sokat, hogy félnék voltam és szemüveget hordtam. Nem szerettem kitűnni a tömegből, inkább meghúzódtam a sarokban. Akkor voltam a legboldogabb, ha egymagamban olvashattam. Ez és az iskolában kapott jó jegyek elejét vették a lehetőségnek, hogy népszerű legyek a velem egykorúak közt. Így aztán előre megjósolható volt, hogy a Hardyhoz hasonló fiúk sohasem fognak észrevenni.

– Gyere! – sürgetett, és az egyik lakókocsi felé indult, amelynek hátuljához betonlépcső vezetett fel. Határozottan, mégis könnyedén lépdelt, és én óvatosan követtem, közben azon tűnődtem, anyu milyen dühös lenne, ha megtudná, hogy elmentem egy idegennel.

– Ez a tiéd? – kérdeztem, ahogy a ropogós, megbarnult fűvön a lakókocsi felé tartottunk.

– Az anyámmal, két öcsémmel és a húgommal lakom itt – felelte a válla fölött.

– Túl sok ez egyetlen kocsi – okoskodtam.

– Tényleg sok. Hamarosan ki kell költözöm... nincs elég hely számomra. Anya szerint olyan gyorsan nőök, hogy előbb-utóbb valószínűleg kiütöm a kocsi falát.

A gondolat, hogy ez az alak még tovább nőhet, majdnem hogy ijesztő volt.

– Milyen nagyra fogsz nőni? – kíváncsiskodtam.

Kuncogva ment a csaphoz, amelyhez poros szürke kerti locsolócső volt csatlakoztatva. Néhány csavarintással megnyitotta, és amikor a víz ömleni kezdett, indult, hogy megkeresse a locsolócső végét.

– Nem tudom. Már most is magasabb vagyok a legtöbb rokonomnál. Ül le a legfelső lépcsőfokra, és nyújtsd ki a lábaid.

Engedelmeskedtem. Lenéztem a vézna vádlimra, és sötét pihével borított lábszáramra. Néhányszor már leborotváltam a lábam, de egyelőre nem vált rendszeres szokássá. Nem tehettem róla, gondolatban önkéntelenül is összehasonlítottam a szőke lány sima, napbarnított lábával, és a zavar pirosra festette az arcomat.

Hardy odajött a locsolócsővel, és leguggolt elé.

– Ez valószínűleg kicsit csípni fog, Liberty – figyelmeztetett.

– Nem számít, én... – Elhallgattam, a szemem csodálkozva tágra nyílt. – Honnan tudod a nevem?

Hardy elmosolyodott.

– Rá van írva az övedre.

Abban az évben népszerűek voltak a névvel feliratozott övek. Addig könyörögtem anyunak, míg rendelt egyet. Halvány rózsaszín övet választottunk, amelyre piros betűkkel írták rá a nevem.

Felszisszentem, amikor Hardy lelocsolta a térdem langyos vízzel, amely lemosta a vért és a koszt. Jobban fájt, mint vártam, különösen, amikor a hüvelykujjával piszkálta ki a makacsabb kődarabokat a sebből. Hardy megnyugtató hangot hallatott, és beszélni kezdett, hogy elvonja a figyelmem.

– Hány éves vagy? Tizenkettő?

– Tizennégy és háromnegyed.

– Tizennégy és háromnegyed évesnek elég kicsi vagy – jegyezte meg Hardy felcsillanó szemmel.

– Nem is – vágtam vissza felháborodottan. – Idén végzek a suliban. Te hány éves vagy?

– Tizenhét és kétötöd.

Megmerevedtem az enyhe gúnyra, de amikor a tekintetünk találkozott, játékoságot láttam benne. Sohasem vonzott még ember ilyen erősen, melegség és kíváncsiság elegyedett, hogy kimondatlan kérdéssé formálódjon.

Ritkán ugyan, de előfordul ilyesmi az életben. Találkozol valakivel, s annyit érzel, hogy muszáj mindent megtudnod róla.

– Hány testvéred van? – kérdezte.

– Sehány. Csak én vagyok, anyu meg a barátja.

– Holnap, ha lesz rá módod, elhozom Hannah-t, a húgomat. Ő majd bemutat pár embernek, és azt is megmondja, kiktől tartsd távol magad.

Hardy elfordította a vízszugarat a térdemtől, amely mostanra rózsaszín és tiszta volt.

– Mi van azzal a lánnyal, akivel beszélgettél? Ő is olyasvalaki, akit jobb elkerülnöm?

Hardy elmosolyodott.

– Ó Tamryn. Igen, jobb, ha elkerülsz. Tamryn nem nagyon kedveli a többi lányt. – Elment, hogy elzárja a csapot, aztán visszajött, és megállt fölöttem, sötétbarna haja a homlokába hullt. Szerettem volna megérinteni, nem érzéken, inkább kíváncsian. – Most hazamész? – kérdezte, és a kezét nyújtotta, hogy felsegítsen. A kezünk összekapcsolódott. Felhúzott, és addig nem engedett el, amíg biztosan nem álltam.

– Még nem. Előbb el kell vinnem egy csekket Mr. Sadleknek.

A hátsó zsebemhez nyúltam, hogy megbizonyosodjak, még ott van a csekk.

A név hallatán Hardy összevonta a szemöldökét.

– Veled megyek.

– Nem kell – tiltakoztam, bár elfogott az öröm az ajánlatra.

– De kell. Az anyukád is jobban tette volna, ha nem küld egyedül az irodába.

– Nem értem.

– Majd utána megérted. – Hardy megfogta a vállam. – Ha valaha is bármilyen okból Louis Sadlekhez kell menned, előbb szólj nekem – mondta határozottan.

A szorítása felért egy áramütéssel.

– Nem akarlak bajba sodorni – motyogtam elfulladó hangon.

– Nem gond.

Rám nézett, talán kicsit hosszabban, és én féllépésnyit hátrahúzódtam.

– Ez igazán kedves tőled.

– A fenébe! – Megcsóválta a fejét, aztán ismét elmosolyodott. – Nem vagyok kedves, de Miss Marva pitbulljai és Sadlek közt kell valaki, aki rajtad tartja a szemét.

Végigballagtunk a főúton, Hardy rövidebbre fogta a lépteit, hogy az enyéimhez igazítsa. Amikor tökéletesen egy ütemre léptünk, nagy belső elégedettség töltött el. Akár örökké képes lettem volna így gyalogolni mellette. Nem sok olyan alkalom volt az életemben, amikor ilyen teljességgel éltem át a pillanatot, úgy, hogy a magány sem ólálkodott a teljesség mögött.

Amikor megszólaltam, a hangom a saját fülemnek is bágyadtnak tűnt, mintha egy árnyas fa alatt hevernének a dús fűben.

– Miért mondd, hogy nem vagy kedves?

Hardy halkán, kissé gúnyosan felnevetett.

– Mert megátalkodott bűnös vagyok.

– Én is – vágtam rá. Ez persze nem volt igaz, de ha ez a fiú megátalkodott bűnös, én is az akartam lenni.

– Dehogy, te nem vagy – jelentette ki Hardy lusta bizonyossággal.

– Honnan tudod, amikor nem is ismeresz?

– Elég rád nézni, hogy tudjam.

Gyors oldalpillantást vettem rá. Szerettem volna megkérdezni, mi más lát még rajtam, de féltem, hogy tudom, mit fog válaszolni. Borzas copf, illedelmes rövidnadrág, hatalmas szemüveg, busa szemöldök... nem éppen a fiúk álma. Úgy döntöttem, másra terelem a szót.

– Ez a Mr. Sadlek gonosz? – kérdeztem. – Azért nem szabad egyedül mennem hozzá?

– Körülbelül öt évvel ezelőtt örökölte a lakókocsiparkot a szüleitől, és azóta minden útjába kerülő nőt zaklatott. Az anyámmal is próbálkozott, amíg nem közöltem vele, ha még egyszer megpróbálja, péppé verem.

Egyetlen pillanatig sem kételkedtem az állításában. Fiatalsága ellenére Hardy elég nagy volt ahhoz, hogy komolyan ellássa valakinek a baját.

A vörös téglás házhoz értünk, amely úgy tapadt a száraz földhöz, mint a kullancs. A ház oldalánál, a főúthoz közel hatalmas fekete-sárga tábla hirdette: BLUEBONNET RANCH LAKÓKOC SIPARK, a tábla sarkához kifakult műanyag csilagfürtcsokrot szegeztek. Rögtön a tábla mögött seregnyi rózsaszín, golyó ütötte nyomokkal teli flamingót rendeztek el gondosan az út mentén.

Később tudtam meg, hogy a park néhány lakója, köztük Mr. Sadlek is rendszeresen kijártak a földekre lögyakorlatra. Sorozatot lőttek a pelikánfigurákba, amelyek meghajoltak a lövések ereje alatt, majd visszaugrottak eredeti helyzetükbe. Amikor egy flamingóba már túl sok lyukat ütöttek, és használhatatlanná vált, stratégiai gondossággal elhelyezték a lakópark bejárata előtt, hogy így hirdessék a lakosok lőtudását.

A bejárati ajtó kis ablakában NYITVA tábla függött. Hardy jelenlétéből bátorságot merítve az ajtóhoz mentem, félénken bekopogtam, majd benyitottam.

Odabent egy latin-amerikai származású takarítónő éppen felmosott. A sarokban, a magnóból élénk tejano zene szólt. A nő felnézett.

– *Cuidado, el piso es mojado* – mondta pergő spanyol nyelven.

Csak néhány spanyol szót ismertem. Fogalmam sem lévén arról, mit mondott, bocsánatkérően ráztam a fejem. Hardy azonban nem jött zavarba.

– *Gracias, tendremos cuidados** – vágta rá, és a hátamra tette a kezét. – Vigyázz, nedves a padló.

– Te beszélsz spanyolul? – csodálkoztam.

– Te nem? – vonta fel Hardy a szemöldökét.

Zavartan megráztam a fejem. Mindig is kínosan érintett, hogy a származásom ellenére nem beszélem az apám nyelvét.

Magas, súlyos alak jelent meg az iroda küszöbén. Első pillantásra Louis Sadlek jóképű férfi volt. De ez pusztulófélben levő jóképűség volt. Sadlek arcán és testén is nyomot hagyott a kicsapongó életmód. Csíkos westerningét nem tűrte be, hogy elrejtse terjedelmes hasát. Bár a nadrágja olcsó poliészter anyagból készült, a csizmája valódi, kékre festett kígyóbőr volt. Sima, átlagos arcvonásain sokat rontott puffadt arca és nyaka.

Sadlek mérsékelt érdeklődéssel nézett végig rajtam, az ajka megvető mosolyra húzódott.

– Ki ez a kis vizeshátú**?

A szemem sarkából láttam, hogy a takarítónő megmerevedik, és egy pillanatra abbahagyja a súrolást. Úgy tűnt, elég gyakran hallotta már a szót, hogy tudja, mit jelent.

– Mr. Sadlek, én... – kezdtem sietve, látva Hardy megfeszülő állát és ökölbe szoruló kezét, de Hardy félbeszakított.

– Ne nevezze így! – mondta Sadleknek, de olyan hangon, hogy a tarkómon felállt a szőr.

Szinte tapintható volt a kölcsönös ellenszenv, ahogy farkasszemet néztek. A férfi, aki túl van élete delén, és a fiú, aki

* Köszönjük, vigyázzunk.

** Illegális bevándorló. A Mexikóból érkező illegális bevándorlók zöme folyón átúszva érkezik az Egyesült Államokba, ezért lett a gúnynevük *vizeshátú* (wetback).

még férfikorba sem lépett. De számomra nem volt kétséges, ki lesz a győztes, ha harcra kerül a sor.

– Liberty Jones vagyok – mutatkoztam be, hátha enyhíthetem a feszültséget. – Az anyámmal az új lakókocsiba költözünk. – A hátsó zsebemből elővettem a borítékot és felé nyújtottam. – Ő mondta, hogy ezt adjam oda magának.

Sadlek elvette a borítékot, a zsebébe gyúrte, és tetőtől talpig végigmért.

– Diana Jones az anyád?

– Igen, uram.

– Hogyan lehet egy olyan nőnek, mint ő, ilyen sötét bőrű lánya? Az apád biztosan mexikói volt.

– Igen, uram.

Gúnyosan felvihogott, és megcsóválta a fejét.

– Mondd meg az anyádnak, hogy legközelebb személyesen hozza el a csekket. Vannak dolgok, amelyeket meg kell vele beszélnem.

– Rendben.

Mivel alig vártam, hogy kívül legyek az ajtón, megrántottam Hardy merev karját. Ő egy utolsó figyelmeztető pillantást vetett Louis Sadlekre, majd utánam indult.

– Jobb, ha nem mutatkozol az olyan fehér söpredék társaságában, mint Catesék – szolt utánunk Sadlek. – Csak a baj van velük... és Hardy a legrosszabb mind közül.

Alig egy percet töltöttem Sadlek társaságában, mégis úgy éreztem, mintha mellig érő szeméten kellene átgázolnom.

– Micsoda seggfej! – jegyeztem meg Hardyra nézve.

– Ennél találójában nem is jellemezheted volna.

– Van felesége vagy gyerekei?

Hardy a fejét rázta.

– Amennyire tudom, kétszer elvált. Néhány nő a városban azt hiszi, Sadlek jó fogás. Így ránézésre nem látszik, de sok pénze van.

– A lakókocsiparkból?

– Meg egy-két mellékesből.

– Miféle mellékesből?

– Nem akarod te azt tudni – nevetett Hardy örömtelenül.

Némán elmélkedve sétáltunk vissza a körúthoz. Most, hogy esteledett, a park lassan életre kelt... autók érkeztek, a vékony falakon át az ott lakók és a tévéműsor hangjai szűrődtek ki, a levegőben a készülő vacsora illata érződött. Az izzó napkorong lenyugodott a horizonton, bíborra, narancsra, vérvörösre színezve az ég alját.

– Ez az? – állt meg Hardy a fehér lakókocsink előtt.

Bólintottam, még mielőtt megláttam volna az anyám arcát a főzőfülke ablaka mögött.

– Igen, ez az! – kiáltottam fel megkönnyebbülten. – Köszönöm.

Ahogy ott álltam, és felfelé pislogtam rá a barna keretes szemüvegem mögül, Hardy könnyedén kisimított egy kósza tincset a homlokomból. Kérges ujjá gyengéd érdességgel, mint a macska nyelve, simogatta a bőröm a hajam tövénél.

– Tudod, mire emlékeztetsz? – kérdezte az arcomat firkészve. – Tündérbaglyocskára.

– Nincs is olyan.

– De van. Délen élnek, a Rio Grande völgyében és azon túl, de néha egészen idáig felrepülnek. Egyszer láttam egyet. Nagyjából ekkora – mutatott a hüvelyk- és a mutatóujjával körülbelül tizenkét centinyi távolságot. – Aranyos kismadár.

– Nem vagyok kicsi – tiltakoztam.

Hardy mosolygott. Az árnyéka rám vetült, elfogva a fényt a káprázó szemem elől. Valami ismeretlen érzés kavargott bennem. Szerettem volna beljebb lépni az árnyékba, amíg a testünk összeér, szerettem volna, ha átölel.

– Tudod, Sadleknek igaza volt – jegyezte meg.

– Miben?

– Csak a baj van velem.

Tudtam. Riadtan zakatoló szívem tudta, akárcsak az elgyengült térdem és megremegő gyomrom.

– Szeretem a bajt – sikerült kinyögnöm, mire Hardy felkacagott.

Magányos, sötét alakja elegáns, hosszú léptekkel távolodott. Erős kezére gondoltam, amikor felemelt a földről. Addig néztem utána, amíg eltűnt a szemem elől, a torkom elszorult és megbizsergett, mintha egy kanálnyi meleg mézet nyeltem volna.

A nap hosszú fénycsíkkal búcsúzott, mintha isten résznyire nyitott volna egy nagy ajtót, hogy még egyszer kikukucskáljon rajta. Jó éjt, Welcome, gondoltam, és bementem a lakókocsiba.

MÁSODIK FEJEZET

Az új otthonom kellemes, fröccsöntött műanyag és új szőnyeg illatát árasztotta. Két hálófülkés lakókocsi volt hátul betonterasszal. Megengedték, hogy a saját szobámba én válasszam ki a tapétát: fehér alapon piros rózsacsokrok, amelyeket keresztül-kasul kígyózó kék szalag köt össze. Még sohasem éltünk lakókocsiban. Mielőtt Welcome-ba költöztünk, lakást béreltünk Houstonban.

A lakókocsihoz hasonlóan Flip, anyu barátja is új szerzemény volt. A nevét arról a szokásáról kapta, hogy folyton kapcsolgatott a tévécsatornák közt, ami eleinte nem volt olyan rossz, de egy idő után megőrültem tőle. Amikor Flip ott volt, senki sem tudott öt percnél tovább nézni egy adást.

Sohasem tudtam meg, anyu miért hívta, hogy éljen velünk, mert sem jobbnak, sem másnak nem tűnt, mint anyu eddigi barátai. Flip leginkább egy túl nagyra nőtt, barátságos kutyára hasonlított, jóképű és lusta volt, alakuló sörhassal, borzas trapézfrizurával és könnyed mosollyal. Az első naptól kezdve anyunak kellett eltartania, aki a helyi ingatlanos cégnél volt recepciós. Flip azonban örökös munkanélküli volt. Bár elméletben nem kifogásolta, hogy munkát vállal-

jon, erősen tiltakozott az ellen, hogy valóban állást keressen magának. Igazi tahó volt.

De szerettem Flipet, mert meg tudta nevetetni az anyut. A ritka kacajok hangjai olyannyira értékesek voltak nekem, hogy legszívesebben befőttesüvegbe zártam volna, hogy örökre megtarthassam.

Amikor beléptem a lakókocsiba, Flip a kanapén terpeszkedett a kezében egy sörrel, mialatt anyu elpakolt a konyhaszekrénybe.

– Helló, Liberty – köszönt Flip.

– Helló, Flip – vizionoztam, és a főzőfülkébe mentem, hogy az anyunak segítsek. A fluoreszkáló mennyezeti lámpa megcsillant szőke hajának üvegszerű simaságán. Az anyám finom arcú, világos bőrű volt, a szeme titokzatos zöld, a szája érzéki. Hihetetlen makacosságának egyetlen jele az állának éles, tiszta vonala volt, V alakú, mint a régi vitorlások orra.

– Odaadtad a csekket Mr. Sadleknek, Liberty? – kérdezte.

– Igen. – A lisztet, a cukrot és a kukoricadarát beraktam a kamrába. – Igazi seggfej, anyu. Vizeshátúnak nevezett.

Anyu felém pördült, a tekintete haragosan lángolt. Az arca is kipirult.

– A gazember! – kiáltott fel. – Nem hiszem el... Flip, hallottad, mit mondott Liberty?

– Nem.

– Vizeshátúnak nevezte a lányomat.

– Kicsoda?

– Louis Sadlek. A park tulajdonosa. Flip, emeld fel a segged, és menj, beszélj vele. Most rögtön! Mondd meg neki, ha még egyszer a szájára veszi ezt a...

– Ugyan már, édesem, a szó semmit sem jelent – tiltakozott Flip. – Mindenki használja. Nem gondolnak semmi rosszra.

– Ne merészed mentegetni!

Anyu közelebb vont magához, a karja védőn ölelte át a hátam és a vállam. Meglepett, hogy milyen hevesen reagált, hiszen nem ez volt az első alkalom, hogy a fejemhez vágták ezt a szót, és nyilván nem is az utolsó. Hagytam, hogy egy pillanatra magához öleljen, mielőtt kiszabadítottam magam.

– Minden rendben, anyu.

– Mindenki, aki ezt a szót használja, ostoba és személtalak – jelentette ki anyu határozottan. – Semmi rossz sincs abban, ha valaki mexikói. Te is tudod.

Jobban fel volt háborodva miattam, mint én.

Mindig is tisztában voltam vele, hogy nagyon különbözöm az anyutól. Kíváncsi pillantások kísértek, ha együtt mentünk valahová. Anyu szőke angyalként, és én, a sötét hajú, kreol bőrű. Megtanultam, hogy belenyugvással kezeljem a helyzetet. Félig mexikóinak lenni ugyanazt jelentette, mintha teljesen mexikói volnék. Azaz néha vizeshátúnak hívtak, még ha született amerikai voltam is, és sohasem jártam a Rio Grande környékén.

– Flip, beszélsz vele? – erősködött az anyu.

– Nem kell – tiltakoztam, megbánva, hogy elmondtam. El sem tudtam képzelni, hogy Flip képes volna gondot csinálni olyasmiből, amit apróságnak tart.

– Édesem, nem látom be, mi okból kellene rögtön az első napon összeakasztanunk a bajszot a tulajjal...

– Az okból, hogy lehetnél annyira férfi, hogy kiállsz a lányomért – nézett rá haragosan az anyu. – Majd én megmondom neki, a fenébe!

A kanapé felől fájdalmas sóhaj hallatszott, de semmi sem mozdult, leszámítva Flip ujját a távirányítón.

– Anyu, ne tedd – kértem idegesen. – Flipnek igaza van, semmit sem jelent.

Minden porcikámban éreztem, hogy az anyunak távol kell tartania magát Louis Sadlektől.

– Nem leszek oda sokáig – mondta anyu kemény hangon, és a táskáját kereste a tekintetével.

– Könnyөгök, anyu! – Kétségbeesetten gondolkodtam, mivel terelhetném el a figyelmét. – Vacsoraidő van. Éhes vagyok. Nagyon éhes. Nem mehetnénk el valahová vacsorázni? Mondjuk, a városi bisztróba.

Minden felnőtt, köztük az anyu is, szeretett a bisztróba járni.

Anyu megállt, rám nézett, az arca megenyhült.

– Nem is szereted az ételt, amit ott adnak.

– De már megkedveltem – erősködtem. – Kezdem megszeretni, hogy rekeszes tálcáról egyek. – Látva, hogy az ajka mosolyra húzódik, még hozzátettem: – Ha szerencsések vagyunk, nyugdíjasest lesz, és téged féláron is beengednek.

– Te csitri! – nevetett fel hirtelen az anyu. – A költözéssel járó cécó után tényleg nyugdíjasnak érzem magam. – Be ment a nappaliba, kikapcsolta a tévét, és az elhalványuló képernyő elé állt. – Kelj fel, Flip.

– De így lemaradok a pankráción – tiltakozott panaszosan Flip, de felült. Kócos haját féloldalt elnyomta a párna, amelyen feküdt.

– Úgyse néznéd végig – vont vállat az anyu. – Kelj fel, Flip, *most rögtön...* vagy egy hónapra eldugom a távirányítót.

Flip hatalmasat sóhajtott, és felállt a kanapéről.

Másnap megismertem Hardy húgát, Hannah-t, aki egy évvel fiatalabb, mégis majdnem egy fejjel magasabb volt nálam. A Catesekre jellemző hosszú végtagjaival és atletikus természetével inkább feltűnő volt, mint csinos. Fizikai emberek voltak, tele csintalansággal és versenyszellemmel, mindenben ellenkezőek, mint én. Hannah-t, a család egyetlen lánygyermekét arra nevelték, hogy sohase hátráljon meg, ha kikezdenek vele, és gondolkodás nélkül vesse bele magát minden kihívásba, akármilyen lehetetlennek is tűnik. Csodáltam ezt a fajta vakmerőséget, még ha rám nem is volt jellemző. Kész átok kalandvágynak lenni olyan helyen, ahol semmiféle kalandra nincs kilátás, közölte velem Hannah.

Hannah majd megőrült a bátyjáért, és legalább annyira szeretett beszélni róla, mint én hallani. Hannah szerint Hardy tavaly érettségizett, de most egy Amanda Tatum nevű végzős lánnyal jár. A lányok csak úgy ragadnak rá már tizenkét éves kora óta. A helyi farmereknek dolgozik, szögesdrót kerítések épít és javít, és az ő kerestetéből előlegezték le az anyjuk autóját. Hátvéd volt a helyi focicsapatban egészen addig, míg a térdében el nem szakadt néhány ínszalag, és 4,5 másodperc alatt futotta le a negyvenyardos (36,58 m) sprintet. Majdnem minden texasi madár hangját tudta utánozni, a cinegétől a vadpulykáig. És kedvesen bánt Hannah-val és két öccsével, Rickkel és Kevinnel.

Úgy véltem, Hannah a világ legszerencésebb lánya, hogy Hardy a bátyja. Akármilyen szegény is volt a családja, irigyeltem. Sohasem szerettem egyke lenni. Valahányszor meghívtak valamelyik barátnőmhöz vacsorára, olyan volt, mintha idegen földre látogatnék, ittam magamba, hogy mennek ott a dolgok, miket beszélnek. Különösen azokat a családokat szerettem, ahol nagy volt a felfordulás. Anyuval mi csendesen éltünk, s noha ő azt állította, két ember is alkothat családot, a mienket sohasem éreztem teljesnek.

Mindig is vágytam családra. Minden barátnőm ismerte a nagyszüleit, a bácsikáit, a másod- és harmadunokatestvéreit, és a többi, távoli rokont, akik évente egyszer-kétszer összegyűltek egy nagy családi találkozóra. Én nem ismertem a rokonaimat. Az apu hozzám hasonlóan egyke volt, és a szülei már meghaltak. A többi rokona pedig az állam területén szétszórva élt. A családja, a Jimenezek nemzedékek óta Liberty megyében laktak. A nevem is innen származik. Liberty városában születtem, Houstontól kicsit északkeletre. A Jimenezek még az ezernyolcszázad években telepedtek le ott, amikor Mexikó megnyitotta a határait a telepesek előtt. A Jimenezek végül Jonesra változtatták a nevüket, és vagy kihaltak, vagy eladták a földjüket és elköltöztek.

Így nem maradt más, csak anya családja. De valahányszor róluk kérdeztem, vagy megdermedt és elcsendesedett, vagy indulatosan rám szólt, hogy menjek ki játszani. Egy ilyen eset után láttam, hogy az ágyán ülve sír, a válla meggörnyedt, mintha súlyos teher nehezedne rá. Utána soha többé nem faggattam a családjáról. De ismertem a lánykori nevét. Truitt. Kíváncsi lettem volna, vajon a Truittok tudnak-e egyáltalán a létezésemről.

De legtöbbet azon tűnődtem, mi olyat tett az anyu, hogy a családja többé hallani sem akar róla.

Minden aggodalmam ellenére Hannah ragaszkodott hozzá, hogy elvigyen Miss Marvához és a pitbulljaihoz. Még azok után is, hogy bevallottam, a kutyák halálra rémítettek.

– Jobb lesz, ha összebarátkozol velük – győzködött. – Egy nap majd újra kiszöknek, és nem fognak bánítani, ha ismernek.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy csak idegeneket esznek?

Meg voltam győződve róla, hogy a gyávaságom jogos az adott körülmények közt, de Hannah a szemét forgatta.

– Ne légy már gyáva nyuszi, Liberty.

– Tudod, mi történik azokkal, akiket megharap a kutya? – kérdeztem háborogva.

– Nem.

– Vérvesztés, idegsérülések, tetanusz, veszettség, fertőzés, amputáció...

– Király – mondta Hannah elismerően.

A főúton kutyagoltunk köveket és port rugdosva. A nap fedetlen fejünkre tűzött, perzselte hajválasztékunk vékony csíkját. Ahogy Catesék kocsija felé közeledtünk, láttam, hogy Hardy az öreg, kék kisteherautóját mossa, meztelen háta és válla csillogott, mint a pénzverdéből frissen kikerült érme. Rövid farmernadrág volt rajta, strandpapucs és napszemüveg. Fehér foga ragyogott napbarnított arcában, ahogy ránk mosolygott, és a gyomrom környéke kellemesen bizsegni kezdett.

– Sziasztok – köszönt ránk, miközben hüvelykujjával félig befogva a slag nyílását lemosta a habot az autóról. – Hová mentek?

Hannah válaszolt kettőnk nevében.

– Szeretném, ha Hannah megbarátkozna Miss Marva pitbulljaival, de ő nagyon fél.

– Nem is – tiltakoztam. Persze tényleg féltem, de nem akartam, hogy Hardy gyávának tartson.

– Épp most soroltad fel, mi minden történhet veled, ha egy kutya megharap – mutatott rá Hannah.

– Ez nem jelenti azt, hogy félek – védekeztem. – Csak annyit jelent, hogy tájékozott vagyok.

Hardy meleg pillantást vetett a hűgára.

– Hannah, nem kényszeríthetsz valakit, hogy olyasmit tegyen, amire még nem áll készen. Hagynod kell, hogy Liberty maga birkózzon meg a dologgal, amikor úgy érzi, hogy eljött az ideje.

– De meg akarom tenni – jelentettem ki, hagyva, hogy a józan eszem behódoljon a büszkeségemnek.

Hardy elzárta a csapot, egy majdnem esernyő alakú ruhaszárítóról levett egy fehér pólót, és felhúzta.

– Veletek megyek. Miss Marva egy ideje úgyis nyaggat, hogy vigyem be néhány festményét a galériába.

– Festő?

– Igen – felelte Hannah. – Csillagfürtöket fest. Nagyon szépek a képei, ugye, Hardy?

– Aha – helyeselt a fiú, és gyengéden meghúzta a húga egyik copfját.

Ahogy Hardyt néztem, ugyanazt a zavarba ejtő sóvárgást éreztem, mint korábban. Szerettem volna közelebb húzódnival hozzá, felfedezni bőrének illatát a fehér pamut alatt.

Hardy hangja mintha másként csengett volna, amikor hozzám beszélt.

– Hogy van a térded, Liberty? Még mindig fáj?

Némán megráztam a fejem, szinte remegve, hogy irántam érdeklődik.

Felém nyúlt, tétovázott, aztán gyengéd mozdulattal levette a szemüveget rólam. A lencsék, mint máskor is, foltosak voltak és hemzsegett rajtuk az ujjlenyomat.

– Hogyhogy látsz velem? – csodálkozott.

Vállat vontam, és rámosolyogtam az elmosódott arcra.

Hardy a pólója aljával megtisztította a szemüvegem, kritikussal szemmel vizsgálta, mielőtt visszaadta volna.

– Gyertek, lányok, elkísérlek benneteket Miss Marvához. Kíváncsi vagyok, mit szól Libertyhez.

– Kedves nő? – kérdeztem, ahogy felzárkóztam mellé jobb oldalt, Hannah pedig balra került.

– Kedves ahhoz, akit kedvel.

– Öreg? – faggattam tovább, és eszembe jutott a hóborzas vénasszony, aki Houstonban a szomszédunk volt, és bottal kergetett meg, ha véletlenül beléptem a gondosan művelt előkertjébe. Nem különösebben kedveltem az időseket. Az a néhány, akiket ismertem, házsártos vagy tehetetlen volt, vagy másról sem tudott beszélni, csak a nyavalyáiról.

A kérdésem megnevettette Hardyt.

– Nem igazán tudom. Azóta ötvenkilenc, amióta megszülettem.

Jó négyszáz méter után Miss Marva lakókocsija közelébe értünk, amelyet a társaim segítsége nélkül is könnyen azonosítottam volna. A hátsó udvar drótkerítése mögött ugató két pokolfajzat elárulta. Megérezték, hogy jövök. Rosszullét fogott el, a bőröm kihűlt, és jeges izzadság gyöngyözött rajta,

és esküszöm, olyan hevesen dobogott a szívem, hogy még a sebes térdemben is éreztem a lüktetését.

Megtorpantam. Hardy incselkedően rám mosolygott.

– Liberty, mi van benned, ami így feldühíti a kutyákat? – kérdezte.

– Megérik a félelmet – feleltem, és tekintetem a kerítést ostromló két bestiára tapadt.

– Azt mondtad, nem félsz a kutyáktól – jegyezte meg Hannah.

– A normális kutyáktól nem is. De az ádáz és veszett pitbulloknál meghúztam a határt.

Hardy nevetett. Finoman megszorította a tarkómat. A keze meleg volt, az érintése megnyugtató.

– Menjünk be, hogy megismerkedhess Miss Marvával. Kedvelni fogod. – Levette a napszemüveget, és mosolygós tekintettel nézett rám. – Megígérem.

A lakókocsiban erős cigarettaszag terjengett, kölnivíz illata és még valami nagyon finom illat a sütőből. Úgy tűnt, a lakókocsi minden négyzetcentiméterét műtárgyak és kézimunkák borítják. Kézzel festett madáretetők, akrilfonalból készült huzatok papír zsebkendőszdobozokra, karácsonyi díszek, horgolt tányéralátétek, és csillagfürtöt ábrázoló bekeretezetlen vásznak mindenféle méretben és alakban.

A káosz közepén egy apró dundi asszony ült, akinek a haját tökéletes kaptár alakúra tornyozták a feje tetejére. Vörösre volt festve, de a vörösnek ezt az árnyalatát még sohasem láttam a természetben előfordulni. A bőre erősen ráncos volt, és folyamatosan vibrált, mintha csak alkalmazkodni kívánna élénk arckifejezéséhez. A tekintete éber volt, mint a karvalyé. S noha Miss Marva lehetett öreg, tehetetlennek igazán nem mondtam volna.

– Hardy Cates – szólalt meg a nikotintól reszelős hangon. – Két nappal ezelőttre vártalak, hogy elviszed a képeimet.

– Igen, asszonyom – mondta Hardy alázatosan.

– Mi a mentséged?

– Sok dolgom volt.

– Ha már elkésve jössz, az a legkevesebb, hogy valami fantáziadúsabb magyarázattal szolgálj.

Figyelme ekkor Hannah és felém fordult.

– Hannah, ki az a lány veled?

– Ő Liberty Jones, Miss Marva. Az anyukájával most költöztek be a körút új lakókocsijába.

– *Csak* te és az anyukád? – kérdezte Miss Marva, és az ajka lebiggyedt, mintha valami savanyút evett volna.

– Nem, asszonyom. Anyu barátja is velünk lakik.

Miss Marva faggatózására mindent elmeséltem Flipről és a csatornaváltogatók szokásáról, elmondtam, hogy az anyu özvegy, és recepció a helyi ingatlanos cégnél, s hogy azért vagyok itt, hogy békét kössek a pitbullokkal azok után, hogy úgy rám ijesztettek, amikor kiszabadultak.

– A bitangok! – kiáltott fel Miss Marva, de indulat nélkül. – Több baj van velük, mint haszon. De szükségem van rájuk, ők az én társaságom.

– Mi a baj a macskákkal? – kérdeztem.

Miss Marva határozottan megrázta a fejét.

– Már régen lemondtam a macskákról. A macska a helyhez kötődik, a kutya az emberhez.

Miss Marva a konyhába terelt minket, és jókora szelet vörös bársony tortával vendégelt meg. Hardy két falat közt elárulta, hogy Miss Marva a legjobb szakács Welcome-ban. A tortái és a pitéi minden évben elvitték a győzelmi szalagot

a megyei vásáron, egészen addig, míg a szervezők könyörögni nem kezdtek, hogy többször ne induljon, hagyjon másnak is nyerési esélyt.

Miss Marva vörös bársony tortája volt a legfinomabb dolog, amit valaha is ettem. Íróval és kakaóval készült, annyi vörös ételfestéket tartalmazott, hogy szinte lángolni látszott, és az egészszet ujjnyi vastag sajtkrémes máz borította.

Kiéhezett vadként vetettük rá magunkat a tortára, s szinte a mázas tányér sárga bevonatát is lekapartuk a villáinkkal, míg az utolsó morzsa is el nem fogyott. A nyelvemen éreztem még az édes ízt, amikor Miss Marva a rétegelt műanyagból készült pult végén lévő, kutyakekszlet tartalmazó csuporhoz irányított.

– Vegyél ki kettőt azoknak az ebeknek, és a kerítésen át nyújtsd be nekik – utasított. – Gyorsan megbarátkoznak veled, amint megetteted őket.

Nagyot nyeltem. A torta egyből súlyos téglává vált a gyomromban.

– Nem kell megtenned – mormolta Hardy az arcomat látva.

Nem égttem a vágótól, hogy találkozzak a pitbullokkal, de akár egy megvadult bivalycsordával szembenéztem volna, ha az lehetővé teszi, hogy Hardyval tölthessek még néhány percet. A csuporba nyúltam, és kivettem két, csont alakú kekszlet, amelyek pillanatok alatt ragadóssá váltak nyirkos kezemtől. Hannah bent maradt a lakókocsiban, hogy segítsen Miss Marvának a dísz tárgyakat az italboltból származó dobozokba bepakolni.

Dühös ugatás fogadott, ahogy Hardy a kapu felé kísért. A kutyák füle a golyó alakú koponyájukra lapult, és felhúzott ínnyel vicsorogtak. A kan fekete-fehér volt, a szuka

világosbarna. Eltűnődtem, miért hiszik, hogy érdemes volt otthagyni a lakókocsi árnyékának hűsét csak azért, hogy engem ijesztgessenek.

– Visszatartja őket a kerítés? – kérdeztem Hardytól, és olyan közel húzódtam hozzá, hogy kis híján elbotlott bennem. A kutyák tele voltak energiával, és izmaik megfeszültek, mintha át akarnák ugrani a kaput.

– Még szép – nyugtatott meg Hardy magabiztosan. – Én építettem.

Gyanakodva néztem a haragos ebeket.

– Hogy hívják őket? Pszichopata és Gyilkos?

Hardy a fejét rázta.

– Süti és Csoki.

Leesett az állam.

– Csak viccelsz.

– Attól tartok, nem – vigyorodott el.

Ha Miss Marva azzal a szándékkal nevezte el őket nasikról, hogy ettől aranyosabbnak tűnjenek, nem járt sikerrel. Úgy csorgott a nyáluk és ugattak rám, mintha zaftos virsli lennék.

Hardy kemény hangon rájuk szólt, hogy maradjanak csendben, és viselkedjenek úgy, mintha tudnák, mi a jó nekik. Rájuk is parancsolt, hogy üljenek le, de csak fél sikert ért el. Süti vonakodva letottyantotta a fenekét a földre, Csoki azonban állva maradt. A két kutya tátott szájjal lihegve meresztette rám fekete, lapos gombszemét.

– Most pedig nyújtsd oda a feketének a kekszet – utasított Hardy. – Nyitott kézzel, tenyérrel felfelé. Ne nézz egyenesen a szemébe... és ne tégy semmilyen hirtelen mozdulatot.

A bal tenyerembe tettem a kekszet.

– Balkezes vagy? – kérdezte Hardy kedvesen.

– Nem, de ha leharapja a bal kezem, még mindig ott a jobb, hogy írni tudjak.

Hardy kuncogott.

– Nem fog megharapni. Rajta, csináld!

A bolhanyakörvire szegeztem a tekintetem, és lassan a kettőnk elválasztó kerítés felé nyújtottam a kutyakekszet. Láttam, hogy az állat teste várakozón megfeszült, amint észrevette a tenyeremen lévő finomságot. Az sajnos kérdés maradt, hogy a keksz vagy a kezem keltette fel az érdeklődését. Az utolsó pillanatban elbátortalanodtam, és visszahúztam a kezem.

Süti halkán felnyüsztett, Csoki kurta csaholással reagált. Szégyenkezve Hardyra pislogtam, arra számítva, hogy kigúnyol. De ő szó nélkül átölelte a vállamat, szabad keze az enyémet kereste. A tenyerébe fogta, mintha csak kolibrit tartana. Együtt kínáltuk oda a kekszet a várakozó kutyának, aki egyetlen hatalmas nyelvcsapással eltüntette, közben ceruzavékony farka hevesen verte a földet. A nyelve vékony nyálréteget hagyott a tenyeremen, amit a sortomba töröltem. Hardy akkor sem engedte el a vállamat, amikor a másik kekszet odakínáltam Csokinak.

– Jó kislány – dicsért meg Hardy csendesén. Egy pillanatra megszorította, majd elengedte a vállam, de a karjának súlyát még utána is érezni véltem. Az oldalam is melegen bizsergett ott, ahol egymáshoz ért a testünk. A szívem új ritmusban kalapált, és minden lélegzetvétel édes fájdalommal töltötte be a tüdőmet.

– Még mindig félek tőlük – vallottam be, miközben a két vadállat visszacammogott és lerogyott a kocsí árnyékában.

Hardy a kerítésre támaszkodva állt, és úgy nézett rám, mintha valami érdekeset fedezett volna fel az arcomon.

– A félelem nem mindig rossz – mondta kedvesen. – Segít, hogy továbblépj. Segít, hogy megtegyél bizonyos dolgokat.

A köztünk lévő csend különbözött minden más csendtől, amit ismertem. Meleg volt és várakozó.

– Te mitől félsz? – kockáztattam meg a kérdést.

Meglepetés villant Hardy szemében, mintha ezt még sohasem kérdezték volna tőle. Egy pillanatig azt hittem, nem is fog válaszolni. De végül nagyot sóhajtott, a tekintetét elszakította rólam, és végignézett a lakókocsiparkon.

– Attól, hogy itt ragadok – mondta. – Hogy addig maradok itt, míg sehova máshova sem fogok tartozni.

– Hová szeretnél tartozni? – kérdeztem félig suttogva.

Az arckifejezése villámgyorsan megváltozott, tekintete pajkosan csillant.

– Bárhová, ahol nem akarnak.